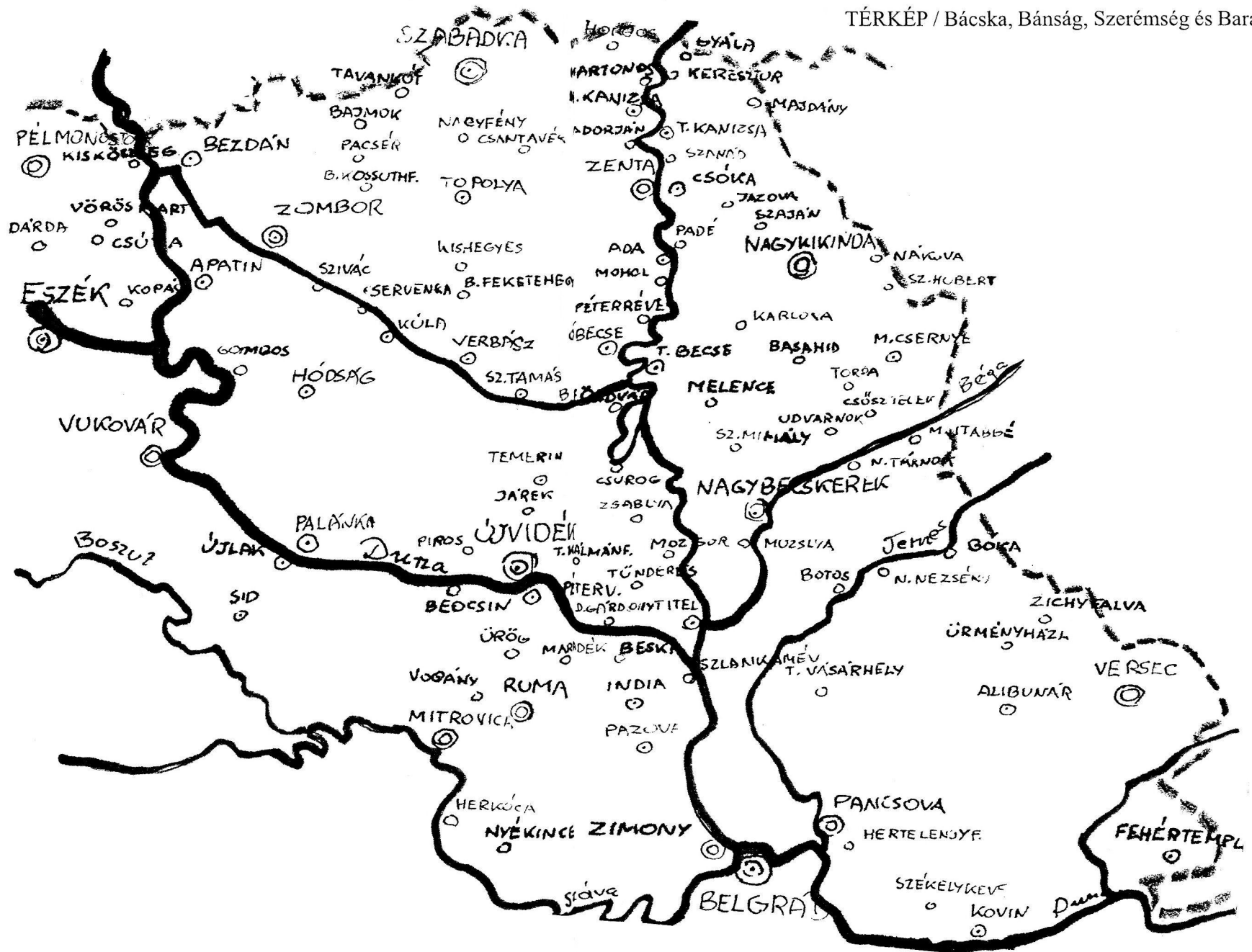

TÉRKÉP

Bácska, Bánság, Szerémség és Baranya

Holtta nyilvánítva

E könyvcímbe foglalt megállapítással feladjuk a visszavárás reményét. Ő nincs többé. Vagy valahol mégis rátalálunk? Ezekkel a gondolatokkal küszködött *dr. Mészáros Sándor* is: a történész, a kutató, a tanár, az Ember, a férjem, aki önmaga számára sem találhatott megfelelőbb, hitelesebb méltatást.

Amikor megjelent az első kötete, arcán nem a siker mosolya tükröződött, hanem a mély bánat. Kijelentette: „Múltunk lapjairól mégsem kellett volna kihagyni a Bánságot, Szerémséget és Baranyát. Többévi kutatómunkámmal pótolhatnám ezt a hiányt, de a valóság akkor sem tárulna fel. Én azonban nem érhetem meg kéziratom kiadását.”

Élettársaként voltam az állandó lelki támasza és biztatója, ezért nem tudom elfogadni és elhinni a tragikus tényeket. Amikor összefűzte kéziratát, hogy a következő héten átadja gépeltetésre, akkor közbeszólt a Sorsa... beléptette Őt is a történelmünkbe.

Nem hagyhattam, hogy elveszzen férjem utolsó műve, hisz csaknem az egész életét vitte bele. Ezért vállaltam könyvének befejezését, amely halálának az ötödik évében jelenik meg.

Ezúttal mondok hálás köszönetet azoknak, akik véleményezték *dr. Mészáros Sándor* posztumusz kötetét, illetve segítettek munkámban: *Uri Ferencnek, Csorba Bélának, Matuska Mártonnak* és *Danis Kornéliának*. Megköszönöm a *Határon Túli Magyarok Hivatalának* a támogatását is.

özv. dr. Mészáros Sándorné

